

at jeg anser de faldne Ytringer for aldeles utilbørlige — ja usømmelige.“

„Hør! Hør!“ raabtes der med et fuldtonende og enstemmigt Bifald fra hele Forsamlingen, og de kjoleklædte Højskolemænd omkring Ministerens Stol aandede øjensynlig atter op. Derimod blev Forstander Sejling kendeligt bleg og famlede nervøst ved Klokken.

„De Samfundsanliggender,“ — vedblev Vilh. Pram med stigende Varme — „som Taleren har berørt, egner sig aldeles ikke til Drøftelse her ... og det er aldeles ikke vor Sag at føre dem frem. Tværtimod! Vi har desværre i Fortiden anvendt altfor megen Kraft og Evne og tilsidesat alvorligere Opgaver for at bidrage til Løsningen af Spørgsmaal ... som dog til syvende og sidst aldrig lader sig løse. Vi kan visselig Alle føle dyb og oprigtig Medlidenhed med Samfundets Stedbørn. Vi kan hver for sig gøre, hvad der staar i vor Magt, for at lindre deres Nød og afhjælpe de bitreste Savn. Men Idéen om et Lyksalighedsland her paa Jorden er nu en Gang en Kimære, en Frugt af skønne Drømmerier ...“

„Drømmerier?“ gentog Væveren med spidsede Øren.

„Ja — en Forestilling uden Gehalt, uden Mulighed for Virkeliggørelse i hvert Fald — —.“